

Sygn. akt III PK 116/16

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa D. W.

przeciwko M. U.

o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L.

z dnia 6 kwietnia 2016 r., sygn. akt VIII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2016 r. zmienił zaskarżony przez pozwaną M. U. wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 9 grudnia 2015 r. w ten sposób, że oddalił powództwo D. W. o zasądzenie od pozwanej odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika.

Powódka wywiodła skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji i opierając ją na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w związku z art. 11 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, art. 11 ust. 1 i 4 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w związku z art. 5 i art. 10 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, art. 52 § 1 pkt 1 w związku z art. 100 § 2

pkt 5 k.p. oraz art. 11 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w związku z art. 11 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, art. 52 § 1 pkt 1 w związku z art. 100 § 2 pkt 5 k.p., art. 100 § 2 pkt 4 i 5 k.p., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie apelacji pozwanej oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oraz uzasadnienie wniosku. Uzasadnienie to nie może poprzestawać na odwołaniu się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, lecz musi obejmować wyodrębnioną argumentację jurydyczną przekonującą, że powołana przez skarżącego przesłanka w sprawie zachodzi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 75). Ugruntowane zostało w orzecznictwie jednolite zapatrywanie przyjmujące, że dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest podanie przez skarżącego, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymogi naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może

stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Skarga kasacyjna powódki nie przedstawia tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. Na tle jej uzasadnienia jest wyraźnie widoczne, że ocena zarzutów - a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych uchybień, mających prowadzić do oceny o „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach - wymagałaby szczegółowej analizy, obejmującej także zbadanie okoliczności faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej, tak odnośnie do tego, czy pliki zawierające kalkulację kosztów stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa, jak i obowiązków powódki co do zachowania w tajemnicy określonych informacji uzyskanych u pozwanego pracodawcy. Istotne jest też, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967). W takiej sytuacji, nawet, gdyby powódce udało się wykazać, że pozyskane przez nią bezprawnie informacje nie stanowią tajemnicy przedsiębiorstwa w rozumieniu powołanych przez nią przepisów, na czym w większości skupia się uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, to i tak byłoby to niewystarczające do stwierdzenia, że zaskarżony wyrok jest oczywiście nieprawidłowy. Za ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych w rozumieniu art. 52 § 1 pkt 1 k.p. może być bowiem uznane także bezprawne pobranie danych stanowiących tajemnicę służbową, co tylko zagraża interesom pracodawcy, nie jest zatem konieczne ustalenie przekazania ich osobom

trzecim, do której to konieczności usiłuje przekonać powódka w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka nie zdołała więc przekonać o potrzebie rozpoznania jej skargi kasacyjnej, w związku z czym należało postanowić jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

I.n